

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. T.V.** zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2008, č. j. 7 Ca 155/2006 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2006, č. j. SCPP-920/C-214-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Oddělení cizinecké policie Brno- město, ze dne 6. 1. 2006, č. j. SCPP-009009/BR-I-CI-8/2005, jímž byla dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu.

[2] Žalovaný opírá své zamítavé rozhodnutí o ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie žádost o zvláštní pobytové povolení zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Porušení veřejného pořádku závažným způsobem odvolací orgán spatřoval ve skutečnosti, že stěžovatelka „na území České republiky vstoupila bez cestovního

dokladu a platného českého víza“ a dále, že „při svém příjezdu v roce 2002 vystupovala pod jinou totožností, tj. jako paní D. T. H. N., narozená X.“

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k novému řízení. Stěžovatelka ve stručné stížnosti napadá toliko způsob, jakým se soud vypořádal s otázkou, zda jednání, kterého se dopustila, lze podřadit pod neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ a dále, zda toto jednání zakládá reálné nebezpečí do budoucna, že stěžovatelka závažným způsobem naruší veřejný pořádek.

[4] Dle stěžovatelky pojal soud pojem „*narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“ natolik široce, že pod něj lze podřadit jakékoli jednání stěžovatelky, které odpovídá intenzitě správního deliktu nebo i porušení morálních norem směřujících proti účelu zákona. Poukazuje na to, že na zákonnou úpravu pobytu cizinců je nutno nazírat jako na soubor norem, jejichž účelem je primárně umožnit (za daných podmínek) vstup a pobyt cizinců na území České republiky, a nikoli jako na nástroj obrany před cizinci.

[5] Stěžovatelka dále vyvrací, že by u ní bylo dáno nebezpečí ohrožení veřejného pořádku do budoucna. Argumentuje, že kdyby měla trvalý pobyt povolen, nemohla by „*nelegálně překračovat státní hranice pod cizí identitou*“. Stěžovatelka má za to, že se tímto výkladem výše uvedeného pojmu i u banálního porušení zákona fakticky zakládá nevyvratitelná domněnka, že se cizinec bude v budoucnu chovat v rozporu se zákonem.

[6] Závěrem stěžovatelka dodává, že postup zvolený žalovaným a aprobovaný rozhodnutím soudu je v rozporu s praxí orgánu státní správy ve věcech cizinců, když na území České republiky žijí tisíce cizinců s povoleným trvalým pobytem, kteří před jeho povolením nelegálně překročili hranice státu. K tomu navrhuje, aby si zdejší soud vyžádal jako důkaz zprávu Policie ČR, Služby cizinecké policie, o tom, kolik osob cizí státní příslušnosti s povoleným trvalým pobytem nelegálně překročilo státní hranici.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřil.

IV. Shrnutí podstatných skutečností obsažených ve spisovém materiálu

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka poprvé přiletěla do České republiky v září 1995 a do roku 2002 zde měla vízum za účelem podnikání. Po uplynutí platnosti víza kontaktovala zprostředkovatele s žádostí o prodloužení víza, předala mu své osobní doklady, ale později zjistila, že odjel do Vietnamu a už nepřijede zpět do ČR. Při pobytové kontrole provedené v říjnu 2002 v Brně na ulici Palackého neprokázala hodnověrně svou totožnost, neboť dle svého tvrzení ztratila cestovní doklad i s vyznačeným vízem s platností do 24. září 2002. Při kontrole stěžovatelka navíc policii uvedla smyšlenou identitu, když sdělila, že se jmenuje D. T. T. H., (Tyto údaje uvádí až do 9. srpna 2004, kdy policii předkládá cestovní doklad na pravé jméno T. T. N.,) Následně bylo se stěžovatelkou zahájeno správní řízení, které skončilo uložením správního vyhoštění na tři roky dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu. Po dobu trvání správního

vyhoštění byla stěžovatelka zároveň vedena v Evidenci nežádoucích osob (tj. 18. října 2002 až 18. října 2005).

[12] Dne 17. října 2002 v zařízení pro zajištění cizinců v Poštorné projevila stěžovatelka úmysl požádat o azyl. Azylové řízení skončilo vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2005, sp. zn. 4 As 551/2004 (dostupné na www.nssoud.cz), kterým byla kasační stížnost stěžovatelky zamítnuta jako nedůvodná. Stěžovatelce byl následně vystaven výjezdní příkaz, na základě kterého měla území České republiky opustit do 14. září 2005. Dva dny před vypršením lhůty, tj. 12. září 2005, požádala o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem – občanem ČR. K žádosti doložila mimo jiné i oddací list vydaný Městským úřadem v Blansku, ze kterého vyplývá, že dne 29. ledna 2005 uzavřela manželství s panem Z. V.

[13] Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta rozhodnutím Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 6. 1. 2006. Správní orgán I. stupně odůvodnil toto rozhodnutí s tím, že se stěžovatelka uzavřením sňatku opětovně snaží pouze zlegalizovat svůj pobyt za účelem podnikání, aniž by měla opravdový zájem na udržení rodiny. Tento svůj závěr opírá o skutečnost, že k uzavření manželství došlo v době, kdy oběma manželům muselo být zřejmé, že stěžovatelka nebude moci na území ČR zůstat, ale i přesto se rozhodli sňatek uzavřít. Účelovost manželství dále správní orgán dokládá tím, že při sepsání protokolu o svém vyjádření stěžovatelka prohlásila, že nerozumí česky a požádala o tlumočnicka do vietnamštiny, což dle jeho názoru potvrzuje, že manželé nemluví jazykem, který je oběma srozumitelný.

[14] K odvolání stěžovatelky rozhodnutí přezkoumal žalovaný a zamítl je. Výrazně nicméně změnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to tak, že zamítnutí žádosti již nespojuje s podezřením z účelovosti uzavřeného manželství, ale dospívá k názoru, že stěžovatelka opakovaně závažným způsobem porušila veřejný pořádek, a že proto existuje důvodné nebezpečí, že tak bude činit i v budoucnu. Za porušení veřejného pořádku závažným způsobem považuje odvolací správní orgán to, že stěžovatelka vstoupila na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza a dále že zde od roku 2002 vystupovala pod jinou totožností. (*pozn. soudu*: Právní zástupce stěžovatelky v žalobě a kasační stížnosti a správní orgán II. stupně a Městský soud v Praze ve svých textech uvádí, že stěžovatelka *vstoupila* na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, tato skutečnost však ze správního spisu nevyplývá. Zdejší soud má proto za to, že došlo k záměně se skutečností, že stěžovatelka na území ČR bez víza a cestovního dokladu *pobývala*, což ze spisového materiálu vyplývá a stěžovatelka to sama potvrdila při podání vysvětlení dne 14. října 2002. Zdejší soud má nicméně za to, že tato záměna nemohla mít vliv na správnost rozhodování jak správního orgánu II. stupně, tak Městského soudu v Praze.)

[15] Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala žalobu k Městskému soudu v Praze. Správnímu orgánu stěžovatelka vytýká, že místo aby vyložil pojem „závažný způsob narušení veřejného pořádku“, vyložil toliko pojem „veřejný pořádek“, a to ještě natolik vágním a všeobecným způsobem, který dle jejího názoru umožňuje naprostou libovůli v tom, co lze za narušení veřejného pořádku označit. Proto připojila vlastní definici „závažného způsobu narušení veřejného pořádku“, když by se mělo jednat pouze o jednání, které je svou intenzitou srovnatelné s ohrožením bezpečnosti České republiky.

[16] Žaloba byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze, proti kterému směřuje nyní posuzovaná kasační stížnost. Městský soud v napadeném rozsudku hojně odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006, který definuje pojem veřejný pořádek a tuto definici aplikuje na případ, kdy je uzavřeno manželství za účelem získání povolení k trvalému pobytu. Městský soud dospěl k závěru, že i v tomto případě došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, které je způsobilé vyvolat důvodné nebezpečí, že k narušování bude

docházet i v budoucnu. Proto žalobu zamítl. Městský soud v rozsudku dále dodává, že rozhodnutí je věcně správné i z důvodu, že stěžovatelka byla v době podání žádosti o trvalý pobyt evidována jako nežádoucí osoba, což je samostatný důvod pro zamítnutí žádosti o trvalý pobyt dle § 87h odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[17] Pro úplnost je vhodné z obsahu spisu uvést, že dne 13. srpna 2004 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 157, odst. 1, písm. h) zákona o pobytu cizinců, když na území ČR pobývala po skončení platnosti víza. Dne 4. ledna 2006 jí pak byla uložena bloková pokuta za přestupek dle § 157 odst. 1 písm. r) téhož zákona, když do žádosti o povolení k trvalému pobytu nepravdivě uvedla, že má pro případ udělení povolení od vlastníků nemovitosti souhlas s ubytováním na adrese V. K. 22, B. – Č.

V. Vlastní argumentace Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti podle soudního řádu správního. Konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a jde o rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka rovněž splňuje podmínku povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Při hodnocení důvodnosti kasační stížnosti vycházel zdejší soud ze skutečnosti, že stěžovatelce byla zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců:

„§ 87b

(1) Policie žádost o zvláštní pobytové povolení zamítne, jestliže

b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost České republiky nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

[20] V souladu s tímto ustanovením se žádost zamítne, pokud správní orgán nazná, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při aplikaci této normy musí správní orgán nejdříve vyložit neurčitý složený právní pojem „*důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“ a poté, na základě svého správního uvážení, toto ustanovení použít na posuzovaný případ.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky může být chybná aplikace právní normy na zjištěný skutkový stav. O chybnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použije jiný právní předpis, než který má správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou má za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikuje správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustí se nesprávnosti při jeho výkladu. Za nezákonné je přitom třeba považovat takové nesprávné posouzení právní otázky, jež se přímo promítá do výroku napadeného rozhodnutí, tj. pokud nesprávné právní posouzení je pro výrok napadeného rozhodnutí soudu rozhodující.

[22] V daném případě byla aplikována správná právní norma, rozporován je však její výklad. Spornou otázkou v tomto případě je, zda popsané jednání stěžovatelky mohlo vzbudit důvodné nebezpečí, že v budoucnu závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Jinak řečeno, zda skutečnosti, jež byly správním orgánům o stěžovatelce známy a které uvedly v odůvodnění svých rozhodnutí, stačily k tomu, aby mohly na základě tohoto ustanovení žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnout. Stěžovatelka má za to, že její jednání spočívající v „*nedovoleném překročení státní hranice a následném uvádění jiné osobní identity*“ jednak nelze podřadit pod pojem

závažné narušení veřejného pořádku, a také, že z něj nelze usuzovat, že stěžovatelka v budoucnu závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Městský soud v Praze naopak dospěl k závěru, že: „její (pozn. soudu: stěžovatelčino) jednání vycházející ze žalobou nenapadeného závěru o neoprávněném vstupu žalobkyně na území ČR bez platného cestovního dokladu a v její smyšlené identitě v řízení o vyhoštění takové důvodné nebezpečí založilo.“

V. 1) K pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“

[23] Nejvyšší správní soud se k otázce, kdy dojde k narušení veřejného pořádku závažným způsobem a kdy vzniká důvodné nebezpečí, že veřejný pořádek bude narušen v budoucnu, podrobně vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006 (dostupném na www.nssoud.cz), když vyložil jednotlivé části tohoto složeného neurčitého právního pojmu.

[24] „Veřejný pořádek“ definoval citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu jako: „normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, vůči němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno. (...) V podmínkách současné České republiky coby demokratického právního státu se tak jedná o ty normy, které umožňují fungování společnosti v duchu principů vytyčených v úvodních ustanoveních Ústavy České republiky a její preambule, tedy zejména jako společnosti rovnoprávných, svobodných občanů, kteří jsou si vědomi svých povinností vůči druhým a zodpovědnosti vůči celku, společnosti založené na úctě k právům a svobodám člověka a občana, respektu k lidské důstojnosti a svobody a na úctě k lidským právům a zásadám otevřené občanské společnosti. Zároveň je pak pod pojmem veřejného pořádku v České republice možno chápat takový ideální stav společnosti, jenž odpovídá výše provedenému výčtu náležitostí.“

[25] „Narušením veřejného pořádku“ v nejobecnějším slova smyslu je pak dle stejného rozsudku „narušení normy a zároveň narušení optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy“. V souladu s principem přiměřenosti v právu pak není narušením veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jakékoli porušení povinnosti, ale pouze takové jednání, které, byť pouhým rozporem s morálními normami, narušuje zájmy chráněné právě zákonem o pobytu cizinců nebo naopak jednání sice vzdálené otázkám spojeným s cizineckou problematikou, ale zato obecně společensky velmi nebezpečné (srov. také náleží ÚS ze dne 29. 3. 1999, sp. zn. IV. ÚS 311/97 Sb. n. u. ÚS, svazek č. 13, náleží č. 46, str. 329 a násl.). Řečeno opět slovy citovaného rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 2 As 78/2006: „při hledání odpovědi na otázku, jaké jednání je porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, je třeba posuzovat souběžně jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení.“

[26] Aby byl princip přiměřenosti v aplikovaném ustanovení ještě zřetelnější, vložil do něj zákonodárce přímo spojení, podle kterého k narušení veřejného pořádku musí dojít „závažným způsobem“. Co lze a co nelze považovat za závažný způsob narušení veřejného pořádku, je možné poznat pouze z rozhodovací činnosti správních orgánů a z jejího odrazu v rozhodování správních soudů. Například Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 11 Ca 383/2008 – 51 (nepubl.), podřadil pod tento pojem: „Jednání žalobce, který se vědomě a v rozporu s právními předpisy v úkrytu dostal na území České republiky, dlouhodobě (od února 2006) zde pobýval bez toho, aby se alespoň pokusil jakkoli svůj pobyt legalizovat, účelově si vytvořil na území ČR rodinné vazby, aby tak obešel právní předpisy.“ Jako závažné narušení veřejného pořádku bylo klasifikováno také jednání žadatele, který: „1. byl v minulosti celkem třikrát pravomocně odsouzen za páchaní trestného činu, 2. neoprávněně pobýval na území ČR, za což mu bylo rozhodnutím ze dne 23. 2. 2006 uloženo správní vyhoštění, 3. nerespektoval vydané rozhodnutí o správním vyhoštění a v době jeho platnosti (v listopadu 2006) opětovně vstoupil na území ČR a neoprávněně zde pobýval, 4. účelově uznal otcovství k nezř. N. s cílem získat povolení k trvalému pobytu.“, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne

22. 10. 2008, č. j. 9 Ca 380/2007 – 29 (nepubl.). Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, publikovaný pod č. 1117/2007 Sb. NSS, na případě aplikace podmínky pro udělení státního občanství naopak definuje, co narušením veřejného pořádku závažným způsobem není, když uvedl, že: „*Porušení povinnosti oblést cizinecké policii změny pobytu cizince, pokud není motivováno snahou zatajit skutečný pobyt cizince, a vytvořit si tak prostor k protiprávní činnosti, lze považovat pouze za formální opominutí, které samo o sobě nezakládá nesplnění zmíněné zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky.*“

[27] Dle judikatury správních soudů lze za porušení veřejného pořádku považovat také obcházení zákona (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 50/2006 – 36 nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2009, č.j. 11 Ca 383/2008–51). V některých případech může obcházení zákona dosáhnout takové intenzity, že je možno je označit i za narušení veřejného pořádku závažným způsobem; k tomu dojde např. tehdy, když žadatel ve snaze získat povolení k trvalému pobytu uzavře fingované manželství nebo účelově uzná otcovství k dítěti. Od nabytí účinnosti zákona č. 379/2007 Sb., jenž novelizoval zákon o pobytu cizinců, obcházení tohoto zákona zakládá samostatný důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

[28] Narušením veřejného pořádku závažným způsobem je také spáchání trestného činu. Dřívější odsouzení pro trestný čin však nemůže být samo o sobě jediným důvodem pro zamítnutí žádosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států).

[29] Na základě provedené rešerše, ačkoli ji zcela jistě nelze považovat za vyčerpávající, lze dojít k závěru, jaké jednání žadatelů lze mimo jiné podřadit pod pojem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ pro účely řízení o udělení zvláštního pobytového povolení, resp. řízení o povolení k trvalému pobytu. Takovýmto jednáním je především vědomé nezákonné překročení státní hranice ČR, vědomý neoprávněný pobyt na území ČR, nerespektování uloženého správního vyhoštění, účelové uznání otcovství či účelové uzavření manželství. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že za narušení veřejného pořádku závažným způsobem je třeba považovat i vědomé uvádění nesprávné totožnosti, neboť toto jednání nabourává důvěru mezi přijímacím státem a cizincem, bez které systém vstupu a pobytu cizinců na území ČR nemůže fungovat. Uvádění pravdivých a úplných údajů o totožnosti je navíc výslovně uvedenou právní povinností (negativně vymezenou v hlavě XIV. zákona o pobytu cizinců) cizince.

[30] Pokud tedy městský soud dospěl k názoru, že stěžovatelka narušila veřejný pořádek závažným způsobem, když bylo prokázáno, že vědomě pobývala na území ČR, ačkoli k tomu nebyla oprávněna, a že po dobu dvou let vystupovala pod falešnou identitou (což nezpochybnila ani samotná stěžovatelka), jde o správný výklad tohoto pojmu i o jeho správnou aplikaci na posuzovaný případ.

[31] Zdejší soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že Městský soud v Praze nesprávně posoudil otázku, zda lze jednání stěžovatelky podřadit pod neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“.

V. 2) K pojmu „Důvodné nebezpečí“

[32] K zamítnutí žádosti o zvláštní pobytové povolení dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v tehdy platném znění, resp. žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nestačí prokázat, že žadatel v minulosti narušil veřejný pořádek závažným způsobem. Správní orgán musí učinit úvahu, zda informace, které o žadateli má, jsou způsobilé založit důvodné nebezpečí, že žadatel veřejný pořádek naruší závažným způsobem v budoucnu.

[33] Na základě judikatury správních soudů lze definovat několik základních způsobů, jak dojít k závěru, že v daném případě je toto důvodné nebezpečí založeno.

[34] V první řadě je důvodné nebezpečí, že dojde k narušení veřejného pořádku závažným způsobem, dáno tehdy, jestliže má správní orgán konkrétní informace svědčící o tom, že žadatel v budoucnu hodlá narušit veřejný pořádek závažným způsobem. Tímto způsobem postupoval v obdobné věci například nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 1920 sp. zn. 1229/20 (Boh A 334/20), když vyhostil cizince, který převážel větší množství barev a peněz mezi Československem a Maďarskem. Na základě udání totiž soud usoudil, že se cizinec podílí na padělání nových československých korun. Ačkoli se jedná o případ z období první republiky, jde jeho závěry použít i na posuzovanou věc, neboť v obou případech soudy posuzují stejnou otázku, kdy dojde ke vzniku důvodného nebezpečí z narušení veřejného pořádku.

[35] Důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku bude dáno také tehdy, pokud by byl povolen trvalý pobyt, ale podmínky k jeho udělení by byly splněny jen za cenu porušení nebo obcházení zákona. Samo porušování a obcházení zákona je totiž nutné považovat za narušení veřejného pořádku, které za určitých okolností může dosáhnout intenzity narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Založením právního vztahu postaveném na obcházení zákona s účinky do budoucna by totiž došlo k „zakonzervování“ stavu, kdy je narušován veřejný pořádek, resp. kdy je veřejný pořádek narušován závažným způsobem. Viz např. již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 As 78/2006, podle kterého: „... přijetí takového (pozn. fiktivního) manželství jako zákonného důvodu k udělení povolení k trvalému pobytu (...) by znamenalo přijetí formálního stavu za stav skutečný a umožnilo by tak vytvoření pouta pobytu mezi stěžovatelkou a Českou republikou, které by pro svůj vznik in fraudem legis bylo samo trvalým porušováním veřejného pořádku České republiky.“

[36] Konečně je toto důvodné nebezpečí dáno v případech, kdy žadatel svým jednáním opakovaně prokazuje svou neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku. Jak již totiž zaznělo v opakovaně citovaném rozsudku NSS: „neúcta k veřejnému právu České republiky je sama o sobě u jedince jevem obvykle spíše trvalým než jednorázovým“. Samotný fakt, že žadatel pobývá na území ČR bez potřebných dokladů, tedy ještě v konkrétním případě nutně nezakládá důvodné nebezpečí, že bude v budoucnu narušovat veřejný pořádek, a toto nebezpečí by nebylo nezbytně založeno ani kdyby „pouze“ nelegálně překročil státní hranice. „Důvodné nebezpečí“ tak zpravidla zakládá teprve kumulativní naplnění jednotlivých porušení veřejného pořádku.

[37] V nyní projednávané věci však Nejvyšší správní soud nemá žádnou rozumnou pochybnost o naplnění citované podmínky „důvodného nebezpečí“. Jak totiž plyne ze shora uvedeného, stěžovatelka vědomě delší dobu pobývala na území ČR, ačkoli k tomu nebyla oprávněna, po dobu dvou let vystupovala pod falešnou identitou a byla uznána vinnou ze spáchání přestupku v souvislosti s uvedením nepravdivých údajů ohledně adresy, na které by pobývala v případě povolení trvalého pobytu. Tyto informace o opakovaném narušování veřejného pořádku zjevně jsou způsobitelné založit důvodné nebezpečí, že stěžovatelka závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť dokládají její neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku České republiky.

VI. Shrnutí

[38] Na základě shora provedené argumentace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud Městský soud v Praze u stěžovatelky dovodil existenci důvodného nebezpečí, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek, a že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo věcně správné, nešlo o nesprávné posouzení právní otázky. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s.r.s.).

[39] Za této procesní situace se zdejší soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud také neprovedl

navrhovaný důkaz zprávou Policie ČR – službou cizinecké policie o tom, kolik osob cizí státní příslušnosti s povoleným trvalým pobytem nelegálně překročilo státní hranice. Je totiž zcela zjevné, že tato informace se přímo k případu stěžovatelky nevztahuje, jedná se o pouhý statistický údaj, a nemá proto žádnou relevanci v této konkrétní věci z hlediska objasnění jejích skutkových okolností.

[40] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s.ř.s.) a Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu